

Arrest

nr. 317 677 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 9 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 18 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Barah Bandai Ghorijo, gelegen in het district Swat in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. U bent Pashtoen en behoort tot de stam Yusufzai. In 2009 voltooide u uw secundair onderwijs. U studeerde nadien niet verder. U bent getrouwd en heeft twee kinderen.

Na het secundair onderwijs raakte u betrokken bij de organisatie Prism Welfare Organisation (hierna PWO). U organiseerde seminars die gingen over mensenrechten en waren psychosociaal van aard. U organiseerde deze seminars op het niveau van de union council van Barah Bandai. Na augustus 2020 gaf u geen seminars meer.

Vanaf 2017 raakte u ook betrokken bij de Pashtoen Tahafuz Movement (hierna PTM) toen deze beweging zich ontplooipte in Swat. PWO deelde de eisen en doelstellingen van PTM waardoor het zich bij de PTM aansloot vanaf 2017. U werd aangesteld als secretary general voor de union council in Ghorijo Barah Bandai door de president van de PTM in Swat. U diende mensen te rekruteren voor PTM. U stond eveneens in voor het verspreiden van bewustwording onder de burgers met betrekking tot mensenrechten en de constitutionele rechten. U bekleedde deze functie van december 2017 tot oktober 2020.

Op 19.07.2019 ontving u dreig telefoons van pro-militanten naar aanleiding van een meeting die werd georganiseerd door PWO. U diende de eerste FIR in op 20.07.2019. U werd eveneens door de Pakistaanse inlichtingendiensten gebeld. Ze zouden u onthoofden omwille van uw activiteiten. Op 21.07.2019 ontving u een dreigbrief. Na 19.07.2019 werden er geen grote seminars meer georganiseerd. De PWO besloot, omwille van de houding van de lokale autoriteiten, om de vergaderingen te beperken tot het dorpsniveau. Bijgevolg was u vanaf 19.07.2019 tot 22.09.2020 enkel nog betrokken bij kleine vergaderingen of seminars. Op 22.09.2020 probeerden twee mannen op u te schieten toen u samen was met een vriend. U kon ontsnappen en bereikte het politiekantoor van Mingora. Er werd opnieuw een klacht geregistreerd. Uw vriend overleed. Op 07.10.2020 verliet u uw dorp en verhuisde naar een hostel in Peshawar.

Op 23.10.2020 bezocht u Saddar Bazaar. Er werden schoten gelost door gemaskerde mannen. U kon zich stoppen tussen de menigte. U nam toen contact op met uw familie. Uw broer en neef kwamen naar Peshawar en brachten u naar een andere plek. Op 04.11.2020 vertrok u naar Islamabad. Op 01.12.2020 werd u opgebeld. Er werd gezegd dat u zich niet kon stoppen, eender waar in Pakistan. Op 27.12.2020 zag u een groep van 5 of 6 gemaskerde mannen dicht bij het hostel waar u verbleef. Ze probeerden op u te schieten. Alsnog kon u het hostel bereiken. Diezelfde dag nam uw vader contact op met een vriend. Die vriend nam u mee naar zijn woning in Bahria Town op voorwaarde dat u uw activiteiten zou stopzetten. U bleef in Bahria Town tot 11.01.2021.

Op 11.01.2021 keerde u terug naar Swat om uw familie te zien alsook om een huwelijksceremonie bij te wonen van een bloedverwante. Op de 13de januari werd u onderweg, ter hoogte van Kanjo Chock, samen met uw bloedverwante H.A. tegengehouden door het Pakistaanse leger. Tijdens uw aanhouding werd u mentaal en fysiek gefolterd. U werd vrijgelaten op 22.02.2021. Na uw vrijlating ging u naar uw ouderlijke woning waarna u diezelfde avond samen met uw vrouw naar de woning van uw schoonvader ging in Barah Bandai. Op 26.02.2021 was er een aanval op uw ouderlijke woning. Mensen in burgerkledij, gewapend met zware wapens, vielen uw woning binnen. Uw familie werd mentaal en fysiek gemarteld. Er werd naar u gevraagd. Via uw familie werd u ingelicht over dit incident. U vertrok op 26.02.2021 naar Islamabad.

U verliet Pakistan op 23.03.2021 op illegale wijze. U kwam aan in België op 20.08.2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 09.12.2021. Na uw vertrek uit Pakistan vernam uw familie dat H.A. overleed tijdens zijn aanhouding.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u te worden aangehouden omwille van uw sociaal activisme en de kritiek die u gaf op het leger.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart (kopie); uw Pakistaans rijbewijs (origineel); een brief opgesteld door uw echtgenote (origineel); een brief opgesteld door advocaat L.A. (origineel); een brief opgesteld door dokter M.K. (origineel); verschillende FIRs en vertalingen van de FIRs (originelen); uw verklaringen neergeschreven (kopie) en ook de Belgische identiteitsdocumenten van uw zus, schoonbroer en neven (kopieën).

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalde u aan last te hebben van maagpijn en pijn aan uw benen (notities persoonlijk onderhoud van 03.01.2024 [hierna NPO1, p. 3]). Toen het tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond waren uw maagproblemen opgelost en ook wat betreft de pijn in uw benen was er reeds sprake van veel vooruitgang (notities persoonlijk onderhoud van 14.02.2024 [hierna NPO2, p. 3]). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang door het vermoeden dat u uw origineel Pakistaans paspoort achterhoudt. Volgens uw verklaringen verliet u Pakistan illegaal op 23 maart 2021. U overhandigde uw origineel paspoort aan de reisagent of smokkelaar. Hij beloofde dat u uw paspoort zou terugkrijgen van de laatste agent (NPO1, p. 14). Er kan van u als opgeleide man worden verwacht dat u kopieën nam en die zelf bijhield of minstens kopieën of foto's doorstuurde naar uw familie als back-up. Dat u dit niet deed kan niet worden gevolgd. Door het niet neerleggen van uw origineel Pakistaans paspoort, of

minstens kopieën van uw paspoort, doet u het vermoeden reizen dat u Pakistan al langer heeft verlaten of op een andere manier naar Europa en België reisde dan u liet uitschijnen.

Verder kan er op basis van onderstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vrees voor vervolging bij terugkeer:

Ten eerste heeft u uw sociaal en politiek activisme in naam van PWO en PTM niet aangetoond. Ondanks uw verklaringen dat u officieel lid was van PTM in Swat, en via hun de functie als secretary general voor bijna drie jaar zegt te hebben bekleed, kon u uw lidmaatschap en betrokkenheid bij de PTM met geen enkel document noch foto staven (NPO1, p. 9 t.e.m. p. 11 alsook NPO2, p. 7). Ook uw betrokkenheid bij de PWO kon u niet staven. Nochtans organiseerde u volgens uw verklaringen sinds 2009 tot augustus 2020 seminars in naam van de organisatie (NPO1, p. 5 en NPO2, p. 5) Indien u daadwerkelijk ongeveer tien jaar lang seminars gaf, kan er redelijkerwijs van uit worden gegaan dat hier documenten of foto's rond bestaan. Volgens u zijn er geen documenten voorhanden omdat PWO en PTM niet geregistreerd waren bij de overheid (NPO1, p. 13). Bovendien maakte PTM geen documenten op omdat het geen politieke organisatie was (NPO2, p. 7). Uw verschoningen kunnen niet worden gevolgd. Er kan namelijk worden verwacht dat de beide organisaties wel interne documenten opmaakten zoals lidkaarten, arbeidsovereenkomsten of anderhande documenten aangaande de seminars, vergaderingen of bijeenkomsten die werden georganiseerd. Volgens uw verklaringen had u wel video's en foto's van de massabijeenkomst. U bent dit beeldmateriaal kwijt omdat het leger uw telefoon confisqueerde in januari 2021 (NPO1, p. 13 en NPO2, p. 7). Opnieuw kan deze uitleg niet overtuigen. Indien u zo danig actief was op politiek vlak (ofwel voor de PWO ofwel voor de PTM) sinds 2009 tot oktober 2020 kan worden aangenomen dat u toch wel eens beeldmateriaal deelde met uw kennissen en collega's, vrienden of familie. Dat PWO alle informatie omtrent hun organisatie verwijderde of vernietigde, inclusief de pagina's op sociale media, kan eveneens niet overtuigen (NPO2, p. 5 en p. 7). Informatie die ooit op het internet werd geplaatst verdwijnt namelijk niet zo makkelijk als u doet uitschijnen.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw arrestatie en aanhouding door het leger alsook de aanval op uw ouderlijke woning, omwille van volgende redenen:

1. Indien het leger daadwerkelijk aanstoot nam aan uw sociaal activisme en de kritiek die u op hen uitte, kan er niet worden ingezien waarom ze u pas oppakten in januari 2021. Volgens uw verklaringen was u reeds sinds 2009 betrokken bij de organisatie PWO. Tot augustus 2020 gaf u naar eigen zeggen seminars in naam van PWO. Op deze seminars verspreide u het gedachtengoed van PTM. Sinds december 2017 tot oktober 2020 was u volgens uw verklaringen bovendien zelfs de secretaris-generaal voor PTM in uw dorp. Volgens uw verklaringen kwam u reeds in juli 2019 onder de aandacht van de Pakistaanse inlichtingendiensten. Tot januari 2021 hebben zich verschillende incidenten voorgedaan waarbij het Pakistaanse leger betrokken was (NPO1, p. 15 t.e.m. p. 17 en NPO2, p. 15). De Pakistaanse autoriteiten konden u zeer gemakkelijk arresteren gezien u tot 07.10.2020 in uw dorp bleef wonen (NPO2, p. 4). Dat ze dit niet deden kan niet worden gevolgd.

2. U had uw sociaal activisme reeds volledig beëindigd op het moment dat het leger u arresteerde. U verklaart dat u uw laatste grote seminarie voor PWO gaf op 19.07.2019. Vanaf toen tot 22.09.2020 was u enkel nog betrokken bij kleine seminars of vergaderingen, zegt u. De lokale autoriteiten waren hiervan niet op de hoogte (NPO2, p. 5). Na september 2020 gaf u zelfs geen seminars meer (NPO2, p. 4). Bovendien was u reeds sinds oktober 2020 niet meer actief als secretary general (NPO1, p. 11). Dat het leger u pas arresteerde op het moment dat u uw politiek en sociaal activisme had neergelegd, kan allerm minst overtuigen.

3. Indien het leger daadwerkelijk de intentie had om u te vermoorden, kan niet worden ingezien waarom ze u vrijlieten. Volgens u wilden ze u vermoorden buiten hun eigen cellen of gebouwen. Ze wilden doen uitschijnen dat u door onbekenden werd vermoord (NPO2, p. 10; p. 15 en p. 16). Dit kan echter niet worden gevolgd. Volgens uw verklaringen werd u al sinds juli 2019 geïdendeerd. Er waren reeds verschillende mislukte pogingen om u ernstige schade toe te brengen, stelt u. De eerdere dreigtelefoons en dreigbrief van het leger hadden hun effect gemist. Dat ze u na ongeveer anderhalf jaar eindelijk te pakken kregen om u dan alsnog te laten gaan en op een later tijdstip te liquideren, kan dan ook allerm minst overtuigen.

4. Uw gedrag na uw vrijlating en het gedrag van uw familie na de aanval op hun woning kan niet overtuigen. Volgens uw verklaringen ging u na uw vrijlating naar uw ouderlijke woning (NPO1, p. 17 en NPO2, p. 11). Dat u dit risico nam haalt de ernst van uw vrees onderuit. Diezelfde avond ging u naar de woning van uw schoonvader (NPO2, p. 16). Zijn woning lag slechts twee à drie kilometer van uw ouderlijke woning (NPO2, p. 4). Indien de veiligheidsdiensten u opnieuw zouden zoeken, dan ligt het voor de hand dat ze ook bij uw schoonfamilie zouden langsgaan. Dat u in de late avond vertrok en niemand het kon zien aangezien het donker was, is geen verschooning (NPO2, p. 16). Volgens uw verklaringen had u verzorging nodig. Deze verzorging leek zich achter te beperken tot het aanbrengen van zalf (NPO2, p. 16). Er kan worden verwacht dat u verder weg onderdook en daar de nodige medische zorgen kreeg toegediend. U kon zichzelf in het verleden reeds verplaatsen naar onder andere Peshawar en Islamabad via de hulp van uw familie en kennissen. Dat u zich vanaf uw vrijlating tot de ochtend van de aanval niet kon verplaatsen buiten het dorp Barah Bandai, kan niet overtuigen.

Het gedrag van uw familie haalt de geloofwaardigheid van de aanval op uw ouderlijke woning verder onderuit. De aanval op de woning begon rond middernacht op 26.02.2021 (NPO2, p. 16 en p. 17). Uw broer belde naar uw schoonvader rond 7 of 8 uur in de ochtend met de boodschap dat u niet naar buiten mocht

gaan omdat er in de nacht een aanval was op de woning. U vertrok richting Islamabad op 26.02.2021 nadat jullie hadden geluncht (NPO2, p. 17). Dat de woning werd aangevallen, de gemaskerde mannen duidelijk op zoek waren naar u (NPO1, p. 17 en NPO2, p. 17), maar uw familie alsnog niet meteen contact op te nemen met u of uw schoonfamilie is ongeloofwaardig. De groep gemaskerde mannen kon namelijk meteen naar de woning van uw schoonfamilie gaan. Dat u bovendien nog eerst lunchte na het vernemen van de aanval tart echt het noodlot.

Ten derde kan er uit de gebeurtenissen en incidenten die zich afspeelden tussen 19.07.2019 en 27.12.2020 geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid.

1. De ernst van deze gebeurtenissen wordt volledig teniet gedaan daar u in januari 2021 er zelf voor koos om terug te keren naar Swat

2. Bovendien is het feit dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen op 21.07.2019 niets meer dan een blote bewering gezien u geen bewijs kon neerleggen. Dat u de dreigbrief zou hebben overhandigd aan de autoriteiten met de bedoeling dat deze werd toegevoegd aan de FIR kan niet worden gevolgd (NPO2, p. 19). Er kan worden verwacht dat u minstens een kopie van de brief maakte voor uzelf met het oog op het door u aangemeten profiel en gezien u reeds een kritische houding aannam ten aanzien van de autoriteiten. Bovendien kan worden aangenomen dat u stappen ondernam de dreigbrief terug te krijgen nadat u zag dat deze niet werd toegevoegd aan de FIR.

3. Verder is het ongeloofwaardig dat de veiligheidsdiensten en het leger dermate geïnteresseerd waren in u. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw taken als secretary general blijkt niet dat u dermate belangrijk was binnen de PTM. U diende namelijk enkel mensen te rekruteren, deed aan bewustwording en gaf veel taken door aan andere vrienden of kennissen, zegt u (NPO1, p. 10 en p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u diep betrokken was bij andere activiteiten van PTM zoals betogingen. U zou hebben deelgenomen aan een massabijeenkomst in april 2018 in Swat. Wanneer u werd gevraagd of u nog aan andere betogingen deelnam, zei u dat er geen meer werden georganiseerd in Swat na april 2018. Indien de doelstellingen van de PTM u zeer nauw aan het hart lagen kan worden verwacht dat u de moeite deed om betogingen in andere regio's bij te wonen. U had namelijk toch geen andere job zoals de experts van PWO, aldus uw eigen verklaringen. U deed dit niet. Na april 2018 verkondigde u wel nog de belangrijkste punten van de PTM in de vergaderingen van de PWO (NPO1, p. 12 en NPO2, p. 7). Hier wordt echter geen geloof aan gehecht gezien u uw functie en betrokkenheid bij de PWO niet aannemelijk kon maken. Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat na u nooit meer iemand anders als secretary general werd aangesteld voor uw regio (NPO2, p. 7). Indien de functie van secretary general in de dorpen Ghorejo, Jalawan, Mamdery en Barah Bandai van dermate groot belang was voor de PTM, kan worden aangenomen dat iemand anders werd aangesteld na uw vertrek. Gezien de functie voor de PTM blijkbaar verwaarloosbaar was, kan moeilijk worden ingezien waarom de inlichtingendiensten dan wel zoveel aandacht spendeerde aan u omwille van uw activiteiten als secretary general.

Tot slot wordt uw vrees voor vervolging bijkomstig ondermijnt daar u pas uw verzoek om internationale bescherming indiende op 09.12.2021, ruim drie maanden na uw aankomst in België. Bovendien reisde u door verschillende Europese landen alvorens toe te komen in België (Verklaringen DVZ, vraag 32). Daarbij liet u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van die Europese landen. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit niet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, ook van overheidswege, tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de nodige omzichtigheid dus is aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten. Documenten hebben aldus enkel een ondersteunende werking en kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. De kopie van uw identiteitskaart en uw origineel rijbewijs zijn louter een indicatie van uw identiteit en bevestigen dat u afkomstig bent uit Pakistan. Deze elementen staan echter niet ter discussie. Verder kunnen de FIRs enkel aantonen dat u verklaringen heeft afgelegd bij de politie. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de voorgehouden vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. De brief opgesteld door u en uw vrouw hebben geen objectieve bewijswaarde gezien het gesolliciteerde karakter ervan. Ook de brieven van L. en M.K. kunnen niet overtuigen wegens het gesolliciteerde karakter van de brieven. De Belgische identiteitsdocumenten van uw familieleden hebben verder geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

U maakte via mail enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens de beide persoonlijke onderhouds. Uw opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen. De opmerkingen hebben namelijk geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan u niet worden erkend als vluchteling.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiiten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als 'battles', en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op

veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geïsoleerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"2. OCHA, ReliefWeb, Pakistan: Floods - Jul 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/disaster/fl-2022-000254-pak>

3. MSF, Five things to know about the devastating floods in Pakistan, 01/09/2022, beschikbaar op: <https://www.msf.org/five-things-know-about-devastating-floods-pakistan>

4. Persartikel Dawn, Floods destroyed crops over 0.9m acres in south Punjab, 03/09/2022, beschikbaar op: <https://www.dawn.com/news/1708121>

5. UNICEF Pakistan Humanitarian Situation Report No. 3 (Floods) 20 September 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/pakistan/unicef-pakistan-humanitarian-situation-report-no-3-floods-20-september-2022>

6. *UNICEF Pakistan Humanitarian Situation Report No. 4 (Floods): 28 September 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/pakistan/unicef-pakistan-humanitarian-situation-report-no-4-floods-28-september-2022>*

7. EHRM, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, §§ 42-45 ; EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 75 en § 92

8. UN News, *Pakistan: More than 6.4 million in 'dire need' after unprecedented floods, 02/09/2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/09/1126001>*”.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus “*Pakistan. Security situation*” van Cedoca van 25 juni 2024.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende documenten toevoegt (zie inventaris bij verzoekers aanvullende nota):

“1. *Kopie paspoort verzoeker ;*

2. *Foto's van een grote bijeenkomst van de PWO dd. 19/06/2019, waarop verzoeker werd omcirkeld ;*

3. *Foto's van een bijeenkomst van de PTM in januari of februari 2018, waarop verzoeker werd omcirkeld [...]*

4. *Foto van een PWO bijeenkomst in 2009 waarop verzoeker werd omcirkeld.”*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel

aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalde u aan last te hebben van maagpijn en pijn aan uw benen (notities persoonlijk onderhoud van 03.01.2024 [hierna NPO1, p. 3]). Toen het tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond waren uw maagproblemen opgelost en ook wat betreft de pijn in uw benen was er reeds sprake van veel vooruitgang (notities persoonlijk onderhoud van 14.02.2024 [hierna NPO2, p. 3]). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend."*

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht wegens zijn vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politiek en sociaal activisme en zijn kritiek op het Pakistaanse leger. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang door het vermoeden dat u uw origineel Pakistaans paspoort achterhoudt. Volgens uw verklaringen verliet u Pakistan illegaal op 23 maart 2021. U overhandigde uw origineel paspoort aan de reisagent of smokkelaar. Hij beloofde dat u uw paspoort zou terugkrijgen van de laatste agent (NPO1, p. 14). Er kan van u als opgeleide man worden verwacht dat u kopieën nam en die zelf bijhield of minstens kopieën of foto's doorstuurde naar uw familie als back-up. Dat u dit niet deed kan niet worden gevolgd. Door het niet neerleggen van uw origineel Pakistaans paspoort, of minstens kopieën van uw paspoort, doet u het vermoeden reizen dat u Pakistan al langer heeft verlaten of op een andere manier naar Europa en België reisde dan u liet uitschijnen.

Verder kan er op basis van onderstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vrees voor vervolging bij terugkeer:

Ten eerste heeft u uw sociaal en politiek activisme in naam van PWO en PTM niet aangetoond. Ondanks uw verklaringen dat u officieel lid was van PTM in Swat, en via hun de functie als secretary general voor bijna drie jaar zegt te hebben bekleed, kon u uw lidmaatschap en betrokkenheid bij de PTM met geen enkel document noch foto staven (NPO1, p. 9 t.e.m. p. 11 alsook NPO2, p. 7). Ook uw betrokkenheid bij de PWO kon u niet staven. Nochtans organiseerde u volgens uw verklaringen sinds 2009 tot augustus 2020 seminars in naam van de organisatie (NPO1, p. 5 en NPO2, p. 5) Indien u daadwerkelijk ongeveer tien jaar lang seminars gaf, kan er redelijkerwijs van uit worden gegaan dat hier documenten of foto's rond bestaan. Volgens u zijn er geen documenten voorhanden omdat PWO en PTM niet geregistreerd waren bij de overheid (NPO1, p. 13). Bovendien maakte PTM geen documenten op omdat het geen politieke organisatie was (NPO2, p. 7). Uw verschoningen kunnen niet worden gevolgd. Er kan namelijk worden verwacht dat de beide organisaties wel interne documenten opmaakten zoals lidkaarten, arbeidsovereenkomsten of anderhande documenten aangaande de seminars, vergaderingen of bijeenkomsten die werden georganiseerd. Volgens uw verklaringen had u wel video's en foto's van de massabijeenkomst. U bent dit beeldmateriaal kwijt omdat het leger uw telefoon confisqueerde in januari 2021 (NPO1, p. 13 en NPO2, p. 7). Opnieuw kan deze uitleg niet overtuigen. Indien u zo danig actief was op politiek vlak (ofwel voor de PWO ofwel voor de PTM) sinds 2009 tot oktober 2020 kan worden aangenomen dat u toch wel eens beeldmateriaal deelde met uw kennissen en collega's, vrienden of familie. Dat PWO alle informatie omtrent hun organisatie verwijderde of vernietigde, inclusief de pagina's op sociale media, kan eveneens niet overtuigen (NPO2, p. 5 en p. 7). Informatie die ooit op het internet werd geplaatst verdwijnt namelijk niet zo makkelijk als u doet uitschijnen.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw arrestatie en aanhouding door het leger alsook de aanval op uw ouderlijke woning, omwille van volgende redenen:

1. Indien het leger daadwerkelijk aanstoot nam aan uw sociaal activisme en de kritiek die u op hen uitte, kan er niet worden ingezien waarom ze u pas oppakten in januari 2021. Volgens uw verklaringen was u reeds sinds 2009 betrokken bij de organisatie PWO. Tot augustus 2020 gaf u naar eigen zeggen seminars in naam van PWO. Op deze seminars verspreide u het gedachtengoed van PTM. Sinds december 2017 tot oktober 2020 was u volgens uw verklaringen bovendien zelfs de secretaris-generaal voor PTM in uw dorp. Volgens uw verklaringen kwam u reeds in juli 2019 onder de aandacht van de Pakistaanse inlichtingendiensten. Tot januari 2021 hebben zich verschillende incidenten voorgedaan waarbij het Pakistaanse leger betrokken was (NPO1, p. 15 t.e.m. p. 17 en NPO2, p. 15). De Pakistaanse autoriteiten konden u zeer gemakkelijk arresteren gezien u tot 07.10.2020 in uw dorp bleef wonen (NPO2, p. 4). Dat ze dit niet deden kan niet worden gevolgd.

2. U had uw sociaal activisme reeds volledig beëindigd op het moment dat het leger u arresteerde. U verklaart dat u uw laatste grote seminarie voor PWO gaf op 19.07.2019. Vanaf toen tot 22.09.2020 was u enkel nog betrokken bij kleine seminars of vergaderingen, zegt u. De lokale autoriteiten waren hiervan niet op de hoogte (NPO2, p. 5). Na september 2020 gaf u zelfs geen seminars meer (NPO2, p. 4). Bovendien

was u reeds sinds oktober 2020 niet meer actief als secretary general (NPO1, p. 11). Dat het leger u pas arresteerde op het moment dat u uw politiek en sociaal activisme had neergelegd, kan allerm minst overtuigen.

3. Indien het leger daadwerkelijk de intentie had om u te vermoorden, kan niet worden ingezien waarom ze u vrijlieten. Volgens u wilden ze u vermoorden buiten hun eigen cellen of gebouwen. Ze wilden doen uitschijnen dat u door onbekenden werd vermoord (NPO2, p. 10; p. 15 en p. 16). Dit kan echter niet worden gevolgd. Volgens uw verklaringen werd u al sinds juli 2019 gevisieerd. Er waren reeds verschillende mislukte pogingen om u ernstige schade toe te brengen, stelt u. De eerdere dreigtelefoons en dreigbrief van het leger hadden hun effect gemist. Dat ze u na ongeveer anderhalf jaar eindelijk te pakken kregen om u dan alsnog te laten gaan en op een later tijdstip te liquideren, kan dan ook allerm minst overtuigen.

4. Uw gedrag na uw vrijlating en het gedrag van uw familie na de aanval op hun woning kan niet overtuigen. Volgens uw verklaringen ging u na uw vrijlating naar uw ouderlijke woning (NPO1, p. 17 en NPO2, p. 11). Dat u dit risico nam haalt de ernst van uw vrees onderuit. Diezelfde avond ging u naar de woning van uw schoonvader (NPO2, p. 16). Zijn woning lag slechts twee à drie kilometer van uw ouderlijke woning (NPO2, p. 4). Indien de veiligheidsdiensten u opnieuw zouden zoeken, dan ligt het voor de hand dat ze ook bij uw schoonfamilie zouden langsgaan. Dat u in de late avond vertrok en niemand het kon zien aangezien het donker was, is geen verschoning (NPO2, p. 16). Volgens uw verklaringen had u verzorging nodig. Deze verzorging leek zich achter te beperken tot het aanbrengen van zalf (NPO2, p. 16). Er kan worden verwacht dat u verder weg onderdook en daar de nodige medische zorgen kreeg toegediend. U kon zichzelf in het verleden reeds verplaatsen naar onder andere Peshawar en Islamabad via de hulp van uw familie en kennissen. Dat u zich vanaf uw vrijlating tot de ochtend van de aanval niet kon verplaatsen buiten het dorp Barah Bandai, kan niet overtuigen.

Het gedrag van uw familie haalt de geloofwaardigheid van de aanval op uw ouderlijke woning verder onderuit. De aanval op de woning begon rond middernacht op 26.02.2021 (NPO2, p. 16 en p. 17). Uw broer belde naar uw schoonvader rond 7 of 8 uur in de ochtend met de boodschap dat u niet naar buiten mocht gaan omdat er in de nacht een aanval was op de woning. U vertrok richting Islamabad op 26.02.2021 nadat jullie hadden geluncht (NPO2, p. 17). Dat de woning werd aangevallen, de gemaskerde mannen duidelijk op zoek waren naar u (NPO1, p. 17 en NPO2, p. 17), maar uw familie alsnog naliet meteen contact op te nemen met u of uw schoonfamilie is ongeloofwaardig. De groep gemaskerde mannen kon namelijk meteen naar de woning van uw schoonfamilie gaan. Dat u bovendien nog eerst lunchte na het vernemen van de aanval tart echt het noodlot.

Ten derde kan er uit de gebeurtenissen en incidenten die zich afspeelden tussen 19.07.2019 en 27.12.2020 geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid.

1. De ernst van deze gebeurtenissen wordt volledig teniet gedaan daar u in januari 2021 er zelf voor koos om terug te keren naar Swat

2. Bovendien is het feit dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen op 21.07.2019 niets meer dan een blote bewering gezien u geen bewijs kon neerleggen. Dat u de dreigbrief zou hebben overhandigd aan de autoriteiten met de bedoeling dat deze werd toegevoegd aan de FIR kan niet worden gevolgd (NPO2, p. 19). Er kan worden verwacht dat u minstens een kopie van de brief maakte voor uzelf met het oog op het door u aangemeten profiel en gezien u reeds een kritische houding aannam ten aanzien van de autoriteiten. Bovendien kan worden aangenomen dat u stappen ondernam de dreigbrief terug te krijgen nadat u zag dat deze niet werd toegevoegd aan de FIR.

3. Verder is het ongeloofwaardig dat de veiligheidsdiensten en het leger dermate geïnteresseerd waren in u. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw taken als secretary general blijkt niet dat u dermate belangrijk was binnen de PTM. U diende namelijk enkel mensen te rekruteren, deed aan bewustwording en gaf veel taken door aan andere vrienden of kennissen, zegt u (NPO1, p. 10 en p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u diep betrokken was bij andere activiteiten van PTM zoals betogingen. U zou hebben deelgenomen aan een massabijeenkomst in april 2018 in Swat. Wanneer u werd gevraagd of u nog aan andere betogingen deelnam, zei u dat er geen meer werden georganiseerd in Swat na april 2018. Indien de doelstellingen van de PTM u zeer nauw aan het hart lagen kan worden verwacht dat u de moeite deed om betogingen in andere regio's bij te wonen. U had namelijk toch geen andere job zoals de experts van PWO, aldus uw eigen verklaringen. U deed dit niet. Na april 2018 verkondigde u wel nog de belangrijkste punten van de PTM in de vergaderingen van de PWO (NPO1, p. 12 en NPO2, p. 7). Hier wordt echter geen geloof aan gehecht gezien u uw functie en betrokkenheid bij de PWO niet aannemelijk kon maken. Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat na u nooit meer iemand anders als secretary general werd aangesteld voor uw regio (NPO2, p. 7). Indien de functie van secretary general in de dorpen Ghorejo, Jalawan, Mamdery en Barah Bandai van dermate groot belang was voor de PTM, kan worden aangenomen dat iemand anders werd aangesteld na uw vertrek. Gezien de functie voor de PTM blijkbaar verwaarloosbaar was, kan moeilijk worden ingezien waarom de inlichtingendiensten dan wel zoveel aandacht spendeerde aan u omwille van uw activiteiten als secretary general.

[...] Bovendien reisde u door verschillende Europese landen alvorens toe te komen in België (Verklaringen DVZ, vraag 32). Daarbij liet u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van die Europese landen. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij

daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, ook van overheidswege, tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de nodige omzichtigheid dus is aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten. Documenten hebben aldus enkel een ondersteunende werking en kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. De kopie van uw identiteitskaart en uw origineel rijbewijs zijn louter een indicatie van uw identiteit en bevestigen dat u afkomstig bent uit Pakistan. Deze elementen staan echter niet ter discussie. Verder kunnen de FIRs enkel aantonen dat u verklaringen heeft afgelegd bij de politie. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de voorgehouden vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. De brief opgesteld door u en uw vrouw hebben geen objectieve bewijswaarde gezien het gesolliciteerde karakter ervan. Ook de brieven van L. en M.K. kunnen niet overtuigen wegens het gesolliciteerde karakter van de brieven. De Belgische identiteitsdocumenten van uw familieleden hebben verder geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

U maakte via mail enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens de beide persoonlijke onderhouds. Uw opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen. De opmerkingen hebben namelijk geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Wat betreft zijn paspoort, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te volharden in zijn eerdere verklaring dat zijn paspoort werd afgenomen door de smokkelaar en dat hij het nadien niet meer terugkreeg. Hij stelt dat hij hieraan niets kon veranderen en wijst erop dat hij een kopie van zijn identiteitskaart voorlegde. Het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen werpt evenwel geen ander licht op de pertinente motivering aangaande die verklaringen in de bestreden beslissing. Dat verzoeker een identiteitskaart voorlegde, doet evenmin afbreuk aan deze motivering. Een paspoort bevat immers bewijzen van reizen die de houder ervan heeft ondernomen, terwijl een identiteitskaart slechts een bewijs is van de identiteit van de houder ervan. Aldus bevat een paspoort meer informatie die in het kader van een verzoek om internationale bescherming relevant kan zijn. Dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt en niet verder komt dan de stereotiepe verschoning dat zijn paspoort door de smokkelaar werd afgenomen, vormt dan ook wel degelijk een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid. De kopie van verzoekers paspoort, toegevoegd aan zijn aanvullende nota, is slechts een kopie van de eerste bladzijde die geen gegevens bevat over verzoekers eventuele eerdere reizen met dit paspoort. Dit klemmt des te meer daar het paspoort maar geldig was tot 20 mei 2015. De bewijswaarde van deze ene bladzijde van verzoekers paspoort is bovendien gering, daar het slechts een kopie betreft die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is. Gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan, waardoor valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing dienaangaande vermelde landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), dient de bewijswaarde van Pakistaanse documenten hoe dan ook te worden gerelativeerd. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoekers vader slechts een kopie van één bladzijde van dit paspoort bezorgde en niet het volledige, originele, paspoort, wanneer hij bij zijn vader zou hebben aangedrongen om hem dit paspoort te bezorgen, zoals hij in zijn aanvullende nota stelt. Het is geenszins duidelijk waarom verzoekers vader slechts een kopie van één bladzijde van verzoekers vervallen paspoort overmaakt. Deze vaststellingen bevestigen de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn huidige paspoort voor de asielinstanties verborgen houdt, hetgeen doet vermoeden dat hij de erin vervatte gegevens over eventuele eerdere reizen, die mogelijk niet stroken met zijn vluchtrelaas, niet kenbaar wenst te maken. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker betoogt dat in de motivering van de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid schuilt, daar enerzijds wordt gesteld dat verzoeker geen documenten voorlegt ter staving van zijn activisme voor de

Prisms Welfare Organisation (hierna: PWO) en de *Pashtoun Tahafuz Movement* (hierna: PTM) terwijl anderzijds wordt gemotiveerd dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten omwille van de hoge corruptiegraad in Pakistan slechts relatief is en documenten enkel een ondersteunende werking hebben, terwijl verzoeker meent dat hij wel degelijk aannemelijke, coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn activisme, kan hij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers terecht benadrukt dat verzoeker verklaarde sedert 2009 actief te zijn geweest voor de PWO en sedert 2017 voor de PTM en dit tot oktober 2020, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker enig document ter staving van zijn activisme gedurende deze tienjarige periode kan voorleggen, *quod non*. Dat documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben en dat Pakistaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben gezien de hoge corruptiegraad in Pakistan, ontslaat verzoeker immers niet van zijn medewerkingsplicht, die blijkt uit het gestelde in artikel 48/6, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet onder meer inhoudt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming tracht te staven aan de hand van documenten en dat hij, indien hij geen documenten kan voorleggen, hij hiervoor een aannemelijke verklaring moet kunnen bieden. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht vastgesteld dat verzoeker hier in gebreke blijft (zie *supra*), hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden activisme voor de PWO en de PTM.

Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat, in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden activisme voor de PWO en de PTM, het niet aannemelijk is dat verzoeker omwille hiervan door de Pakistaanse werd gevisieerd, onder meer aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rol en functie beperkt waren: *“Verder is het ongelooftwaardig dat de veiligheidsdiensten en het leger dermate geïnteresseerd waren in u. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw taken als secretary general blijkt niet dat u dermate belangrijk was binnen de PTM. U diende namelijk enkel mensen te rekruteren, deed aan bewustwording en gaf veel taken door aan andere vrienden of kennissen, zegt u (NPO1, p. 10 en p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u diep betrokken was bij andere activiteiten van PTM zoals betogingen. U zou hebben deelgenomen aan een massabijeenkomst in april 2018 in Swat. Wanneer u werd gevraagd of u nog aan andere betogingen deelnam, zei u dat er geen meer werden georganiseerd in Swat na april 2018. Indien de doelstellingen van de PTM u zeer nauw aan het hart lagen kan worden verwacht dat u de moeite deed om betogingen in andere regio's bij te wonen. U had namelijk toch geen andere job zoals de experts van PWO, aldus uw eigen verklaringen. U deed dit niet. Na april 2018 verkondigde u wel nog de belangrijkste punten van de PTM in de vergaderingen van de PWO (NPO1, p. 12 en NPO2, p. 7). Hier wordt echter geen geloof aan gehecht gezien u uw functie en betrokkenheid bij de PWO niet aannemelijk kon maken. Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat na u nooit meer iemand anders als secretary general werd aangesteld voor uw regio (NPO2, p. 7). Indien de functie van secretary general in de dorpen Ghorejo, Jalawan, Mamdery en Barah Bandai van dermate groot belang was voor de PTM, kan worden aangenomen dat iemand anders werd aangesteld na uw vertrek. Gezien de functie voor de PTM blijkbaar verwaarloosbaar was, kan moeilijk worden ingezien waarom de inlichtingendiensten dan wel zoveel aandacht spendeerde aan u omwille van uw activiteiten als secretary general.”* Waar verzoeker erop wijst dat *“de instanties hadden besloten om hun activiteiten grotendeels op te doeken wat betreft het regionaal niveau, en louter beperkt verder te werken op dorpsniveau”*, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat dit in juli 2019 werd beslist terwijl hij nog tot september 2020 actief zou zijn gebleven als *secretary general*. Aldus doet verzoekers verweer geenszins afbreuk aan de voormelde motivering uit de bestreden beslissing. Wat betreft de pertinente vaststelling dat verzoeker niet deelnam aan betogingen, hetgeen een bijkomende indicatie vormt van het beperkt karakter van zijn rol en functie, voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

Te dezen dient er tevens aan herinnerd dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten om verzoeker het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing immers tevens terecht op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers arrestatie en aanhouding door het leger en aan de aanval op verzoekers ouderlijke woning. Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift evenwel niet verder dan te volharden in de door hem eerder voorgestelde werkwijze van de Pakistaanse autoriteiten en in zijn eerdere verklaring dat hij na zijn vrijlating naar zijn ouderlijke woning terugkeerde, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Dat verzoeker onder de indruk was van zijn aanhouding, waarbij hij mentaal en fysiek hard werd aangepakt, en omwille hiervan *“de nabijheid van familie gaat opzoeken”*, is geenszins ernstig in de door hem geschetste context. Indien verzoeker daadwerkelijk door de Pakistaanse autoriteiten werd gearresteerd en mishandeld en met de dood werd bedreigd, is het allerm minst aannemelijk dat hij na uiteindelijk toch te zijn vrijgelaten zou besluiten om naar zijn ouderlijke woning terug te keren, alwaar hij immers gemakkelijk door zijn belagers opnieuw kan worden gevat. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift immers zelf dat hij zich bewust was van de mogelijke risico's en gevaren. Dat hij nadien naar het huis van zijn

schoonvader ging, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij na zijn vrijlating naar zijn ouderlijke woning terugkeert. Temeer daar hij verklaarde dat het huis van zijn schoonfamilie slechts enkele kilometers verderop ligt en zijn belagers hem dan ook daar gemakkelijk zouden kunnen vinden.

Wat betreft de overige door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voorafgaand aan zijn beweerde arrestatie door het Pakistaanse leger, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen daaromtrent, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing (zie *supra*). Waar verzoeker hierbij verwijst naar de door hem voorgelegde *First Information Reports* (FIR's) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat hieruit slechts kan blijken dat verzoeker bij de Pakistaanse politie bepaalde verklaringen heeft afgelegd, hetgeen op zich evenwel niet aantoonde dat deze verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Dit klemt des te meer, gelet op de reeds vermelde relatieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten omwille van de hoge corruptiegraad in Pakistan (zie *supra*).

Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota een aantal foto's voegt van zijn deelname aan activiteiten van de PWO en de PTM, dient erop gewezen dat dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, slechts een geringe bewijswaarde hebben. Bovendien kan uit deze foto's nergens blijken dat het om activiteiten van de PWO en/of de PTM gaat, daar het slechts afbeeldingen betreffen van groepen mensen waarmee verzoeker samenkwam. Nergens wordt de PWO en/of de PTM afgebeeld. Op zich zijn deze foto's dan ook niet van aard om op de voormelde vaststellingen een ander licht te werpen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker na zijn aankomst in België laattijdig om internationale bescherming verzocht, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

Waar verzoeker betoogt dat er in Pakistan sprake is van een humanitaire crisis ingevolge de overstromingen in juni 2022, stelt de Raad het volgende vast.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Wanneer precaire humanitaire omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige humanitaire situatie in Pakistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene humanitaire omstandigheden in Pakistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren.

De oorzaken van de humanitaire situatie in Pakistan blijken in wezen het gevolg te zijn van overstromingen in juni 2022. Hoewel kan worden aangenomen dat deze overstromingen ernstige gevolgen hadden voor een groot deel van de Pakistaanse bevolking, kan niet worden aangenomen dat deze gevolgen werden veroorzaakt door de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene humanitaire omstandigheden in Pakistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In zijn aanvullende nota stelt verweerder op goede gronden het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen

soennieten en sjiiten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shebhaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb-e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2023, 754 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 422 incidenten werden geregistreerd als 'battles', 150 incidenten als 'explosions/remote violence' en 182 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 registreerde ACLED 196 veiligheidsincidenten. Dit is minder dan het aantal veiligheidsincidenten geregistreerd in het derde trimester (221) en het vierde trimester (235) van 2023. PIPS registreerde in 2023 174 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 365 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Dera Ismail Khan, Noord-Waziristan, Khyber en Peshawar. Er vonden in 2023 minder incidenten plaats in Noord-Waziristan dan in 2022, terwijl het aantal incidenten in Dera Ismail Khan, Khyber en Peshawar in 2023 gestegen is ten opzichte van 2022. TTP is de voornaamste actor van geweld in de tribale districten. Er is een duidelijke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. Anderzijds is er sprake van doelgerichte aanvallen tegen stamoudsten,

polio-vaccinatoren en activisten. Hoewel er in Bajaur minder veiligheidsincidenten plaatsvonden in vergelijking met andere tribale districten, werd er in dit district het hoogste aantal slachtoffers opgetekend. Dit ten gevolge van de terreuraanslagen die ISKP in de regio pleegde. In de overige tribale districten werd er in 2023 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

In het district Peshawar was er in 2023 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Het geweld gaat daarbij voornamelijk uit van TTP en gelieerde groeperingen. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien op goede gronden als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 2-8) doet niet anders besluiten. Deze informatie handelt immers over de overstromingen in Pakistan in juni 2022 (zie *supra*). Verzoeker brengt dan ook geen objectieve informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en/of de voormelde analyse uit verweerders aanvullende nota onjuist, onvolledig en/of achterhaald zouden zijn. Waar verzoeker erop wijst dat hij een specifiek profiel heeft, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als activist voor de PWO en de PTM. Gezien het voorgaande, worden de hiervoor uit verweerders aanvullende nota en uit de bestreden beslissing geciteerde motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER